

**RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK**

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID  
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**VOORZITTER VAN DE XIIe VAKANTIEKAMER**

**nr. 8794 van 19 juli 2012  
in de zaak A. 205.399/XIV-34.348**

In zake :           1. XXXXX  
                      2. XXXXX  
                      bijgestaan en vertegenwoordigd door  
                      advocaat Jan De Lien  
                      kantoor houdend te 2018 Antwerpen  
                      Broederminstraat 38  
                      bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

-----

Het cassatieberoep, ingesteld op 28 juni 2012, strekt tot de nietigverklaring van het arrest nr. 81.513 van 22 mei 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 4 juli 2012 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, zoals gewijzigd door artikel 8 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

In het eerste middel wordt de schending aangevoerd van het recht van verdediging “zoals vastgelegd in de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie en uit de gemeenschappelijke constitutionele tradities van de lidstaten”. Het betoog van de

verzoekers komt er op neer dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen volwaardige rechtshulp kan bieden. De verzoekers vragen om een behandeling in volle rechtsmacht en zetten daarbij uiteen hoe dit recht mede gewaarborgd wordt door artikel 6 van het EVRM.

Daargelaten de vaststelling dat de verzoekers met hun theoretische uiteenzetting geenszins aantonen met welke elementen bij de beoordeling van hun asielaanvragen geen rekening zou zijn gehouden, voorziet artikel 39/2, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bevestigen, hervormen, vernietigen wegens een substantiële onregelmatigheid, of vernietigen omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet kan komen tot de bevestiging of hervorming zonder hiertoe aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bovendien maken de artikelen 39/69 en 39/76, § 1, van de Vreemdelingenwet het de partijen mogelijk onder bepaalde voorwaarden “nieuwe gegevens” ter kennis van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te brengen. Het aldus bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingestelde beroep heeft een devolutieve werking, waardoor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de hand van de voor hem aangevoerde middelen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan hervormen, zonder door de motieven van deze laatste gebonden te zijn. Ook het Grondwettelijk Hof heeft in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 geoordeeld dat uit de voornoemde elementen blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in beginsel over volle rechtsmacht beschikt, wanneer hij op grond van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet optreedt en dat de rechtzoekenden niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg zijn beroofd. Artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome, en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), is bovendien, zoals herhaaldelijk bevestigd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, niet van toepassing op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Waar de verzoekers stellen dat het recht op verdediging inhoudt dat zij zich dienstig moeten kunnen verweren tegen de repliek van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, blijkt uit het arrest nr. 45/2010 van 29 april 2010 van het

Grondwettelijk Hof dat de artikelen 39/60 en 39/81, tweede tot vierde lid, van de Vreemdelingenwet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet schenden, in zoverre de vreemdeling die voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep instelt tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, geen repliekmemorie kan indienen. Het schriftelijke karakter van de procedure verbiedt weliswaar dat nieuwe middelen ter terechtzitting worden voorgelegd, maar het kan de partijen niet beletten ter terechtzitting mondeling te antwoorden op de argumenten in feite en in rechte die voor de eerste keer in de laatste proceduregeschriften zouden zijn aangevoerd. Noch met betrekking tot de volle rechtsmacht, noch met betrekking tot het niet schriftelijk kunnen repliceren, zetten de verzoekers ook maar enigszins uiteen met welke elementen de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou hebben nagelaten rekening te houden bij zijn beoordeling van de zaak. Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

Zoals in de bespreking van het eerste middel reeds werd opgemerkt, is artikel 6 van het EVRM, zoals herhaaldelijk bevestigd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, niet van toepassing op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Voor het overige kan eveneens worden verwezen naar hetgeen in de bespreking van het eerste middel werd uiteengezet. Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

De verzoekers geven in het derde middel een theoretische uiteenzetting over de vereisten van artikel 13 van het E.V.R.M. waarna zij stellen dat in het bestreden arrest geen enkele afweging inzake de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM is gebeurd en er dus geen adequate rechtsbescherming is geboden. De verzoekers tonen op geen enkele wijze aan dat de volle rechtsmacht waarover de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk beschikt, zoals blijkt uit de behandeling van het eerste middel, niet zou voldoen aan de vereisten van artikel 13 van het E.V.R.M. Bovendien hebben de verzoekers de schending van artikel 3 van het EVRM slechts summier aangevoerd voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zonder enige toelichting te verschaffen zodat het in wezen een nieuw middel betreft dat niet voor het eerst kan worden aangevoerd in de graad van administratieve cassatie. Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

Uit de behandeling van het eerste middel blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over volle rechtsmacht beschikt en de verzoekers tonen niet aan

waarom deze volle rechtsmacht onvoldoende zou zijn in de zin van artikel 4 van de Richtlijn 2004/83 of van artikel 39 van Richtlijn 2005/85 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus. Het vierde en het vijfde middel zijn kennelijk ongegrond.

Uit het voorgaande blijkt dat er geen aanleiding is om over te gaan tot het stellen van vijf prejudiciële vragen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

### **B E S L U I T :**

**1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.**

**2. De verzoekers worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 350 euro, elk voor de helft.**

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op negentien juli tweeduizend en twaalf, door:

|                 |                  |
|-----------------|------------------|
| André Beirlaen, | kamervoorzitter, |
| bijgestaan door |                  |
| Joris Casneuf,  | griffier.        |

**De griffier**

**De voorzitter**

**Joris Casneuf**

**André Beirlaen**